Zalai Károly

Harold Hunter isteni cucchoz jutott

2006. február 17. volt. Este 11 fele járt az idő. Harold Hunter boldog volt. Annyira, mint már régen nem. Na jó, biztosan a cucc is segített neki, hisz délután színtiszta kokóhoz jutott, amilyen már rég nem volt a piacon. Az ágyán hevert, s mosolyogva a híres fotót nézegette, már vagy egy jó órája, de észre sem vette, mert ilyenkor, belőve, a külvilágból alig érzékelt valamit, az időt pláne nem. Szóval a Charlie Samuels által, a Times Squar-on készített fényképet tartotta kezében, amin tizenöt éves volt: apró termetű, szinte láthatatlan, fekete kiscsávó. Vagyis hát csak addig volt láthatatlan, amíg nem pattant deszkára. Onnantól kezdve aztán mindenki őt bámulta, tátott szájjal: mint ez a Samuel is. Meg kell adni neki, nagyon jól elcsípte a pillanatot, amint bő fekete-fehér csíkos gatyájában, kitaposott deszkás cipőjében, fehér pulóverében és tűzpiros, coca-colás baseball sapekjában a világ fölött röpül. Na jó, csak a Times Square fölött, de röpült, mint egy angyal, mint valami repcsi, hihetetlen magasságokba tudott ugrani a deszkájával, pedig ez, akkor még csak egy ócskaság volt. De most már saját deszkája van: a Harold Hunter deszka, igazi márkanév. Az egész világon ismerik. A múltkor például egy ősrégi barátja valahol Rióban találkozott két deszkás kiskrapekkal. És amikor szóba elegyedett velük, s meghallották, hogy a cimbi New Yorkból való, egyből azt kérdezték, mi van Harolddal. Nem ám Hunter, vagy: hogy is hívják, az a híres deszkás csávót… Nem, egyszerűen ő utána érdeklődtek. Hát nem be kell szarni az ilyen sztoriktól!? Hunter el is nevetett magát, de ekkor köhögni kezdett, s ledobta maga mellé a fotót. A rohadt cigi, gondolta morcosan, s azonnal rágyújtott egy újabbra, amit két mély slukk után lerakott az éjjeliszekrény szélére, s jó nagyot húzott az ott álló whiskys palackból. Megborzongott. Tizenhét év telt el azóta. Temérdek idő. Fogalma sincs, hogyan rohantak el ilyen gyorsan, s főként ilyen nyomtalanul az évek. Nem, nyoma azért van, gondolta szomorúan, hisz majd két fejjel magasabb lett azóta, meg aztán alaposan meg is hízott. Szó, ami szó, gondolta olykor, ronda, kövér nigger lett belőle. Hiába, akár hogy is szeretné titkolni, ha tükörbe nézett, azonnal látta a dagadt fejét, amin szinte elfolytak torz arcvonásai. Szóval rémisztően nézek ki, mondta ki magáról aznap reggel is a végső ítéletet, amitől úgy elszomorodott, hogy azonnal be kellett szereznie ezt a cuccot. S most már órák óta tolja magába, s alig van belőle, pedig megfogadta, hogy reggelre is hagy valamit, mert már jól ismerte a pokoli hangulatot, ami más-

nap szokott ráköszönteni. Harminckét éves. Milliónyi olliet, spint, flipet, pogot csinált már az életében. Az összes benn van a lábában, ha becsukja a szemét, hajszálpontosan látja a mozdulatsort. Végigkunsztolta szinte az egész várost, jól ismeri az összes járdaszegélyt, csatornanyílást, lépcsőt, párkányt, padot, szemétkosarat, az össze korlátot, amire rá lehet ugratni, amin le lehet csúszni, milliószor eltaknyolt már, tele a lába hegekkel; a lábszára és a bokája olyan, mint valami térkép. A Tomkins Square park, a Washington Square park, az Union Square, vagy a Manhattan Brooklyn híd alatti betonpálya a zsigereiben van. De mostanában, s ez a dolog mélységesen kiborította, valahogy elment a kedve a szárnyalástól. Be kellett vallania magának, pedig hosszú ideig titkolni akarta, hogy elnehezedett, s egy picit félni kezdett. Azért fél, mert kövér lett, mint egy disznó, vagy azért hízott így el, mert félni kezdett? Nem tudta. De a kokó mindig segített, ilyenkor nem izgatta a testsúlya. Különben is, soha nem akart szépségversenyen indulni. Jó ő úgy, ahogy van. Mennyi a haverja, és mennyi sztár pózolt már vele! Híres lett, s évek óta, mindig van pénze, amire kell. Pedig nem dolgozik, csak deszkázik, s mégis telik kajára, piára, csajokra, ruhára, a lakbér is kifizetve, meg aztán jut kokóra is, ha kell. Erre talán nem kellett volna rászokni, jutott néha eszébe, de néhány szippantás után mindig eltűnt az összes kétség belőle. Ha valaha valami jót érzett, akkor ez kizárólag a koksznak volt köszönhető. Ilyen frenetikus boldogság soha máskor nem tudott szétáramlani benne. A lábujjától kezdve, egészen az agyáig akkora örömöt érzett, hogy gyakorta alig tudta elviselni. Mint most is. Ehhez képest egy csajszi szinte semmi volt…. Ekkor nagy nehezen fölállt, betolt egy pörgős számot a gépbe, és fáradt mozdulatokkal sasszézott egy-kettőt, mintha deszka lett volna a talpa alatt. Közben észrevette, hogy a cigije a padlón füstöl. Fölkapta, beleszívott, elnyomta a hamutartóban a csikket, aztán egy másikra gyújtott, majd rádobta magát hanyatt az ágyra, és behunyt szemmel tovább töprengett az elmúlt éveken. Mikor kezdtek megváltozni a dolgok? Igen, a Kölykök forgatása után valami szar telepedett az életére. Pedig az milyen jó banda volt. Aztán eszébe jutott, hogy a szegény Justin Pierce, az egyik főszereplő később föllógatta magát. Úgy tűnt, vele is hibádzott valami. Igen a film sikere után valamennyien lelombozódtak. Talán azért, mert egyikük sem volt profi: csak utcakölykök voltak. De a forgatáson olyan jó volt nap mint nap hülyéskedni, bohóckodni. S mindezt a kamerák előtt tehették! Annyira fontosnak hitték magukat mindannyian. Több tucat muksó figyelte átszellemült arccal, amit mondtak. Hogy kapnák be az ő nagy fekete bránerét! Később volt még egy két tv-szereplése is, kisebb sorozatok, újságcikkek, meg elkészítette a saját deszkás cuccait, de ezeket már nem tudta

komolyan venni, hisz soha nem érdekelte őt a biznisz. Oké, kell a pénz, de ő nem tudja egész nap azt hajkurászni. A deszka az más, azzal az ember reggeltől estig tudott csúszni, közben magába tömött pár szendvicset, sok majonézzel, mert azt kurvára csípte. Aki kitalálta, az nagyon nagy ember volt, a sültkrumpli tényleg a mennybe ment tőle. Szóval el tudott ő élni rajta, anélkül, hogy más kajára szüksége lett volna. És hogy csúszott rá a sör meg a whisky! Kezdetben az összes srácot nagyon csípte. Jó volt röhögni, cikizni egymást. S nem volt közöttük soha komoly harag. Milyen büszkék voltak, amikor megpillantották egymást bő gatyájukkal, cséléra vett sapkáikkal, s a deszkákkal a hónuk alatt! Eszébe jutott, hogy akkor valahogy ruganyosabban lépdelt. Volt valami benne, aminek révén azt érezte, hogy ő más, hogy jobb a többieknél, akik nem állnak soha deszkára. Mert deszkán robogni kurva nehéz. Vagyis egy idő után már könnyű, de addig baszott sokat kell gyakorolni. Igen, amikor kiscsávók voltak, minden rendben ment. A világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy amikor reggel fölkelt, hóna alá csapta a deszkát, s lement a térre, ahonnan már a távolból azonnal hallani lehetett a csattogásból, ha ott gurul néhány srác. Hogy tudott örülni nekik! Az utolsó métereket általában ordítva tette meg, ráugrott a deszkára, s közéjük vágtatott, mint egy középkori lovag. Micsoda örömmel lapogatták meg egymás hátát, aztán meg összecsapták a tenyerüket, öklüket! De közben megváltozott valami. Lassan, szinte észrevétlenül történt, ám egy napon észrevette, hogy már nem ég benne a régi tűz. Amikor kinyitotta a szemét reggelente, elsőnek nem arra gondolt hogy de jó, mindjárt mehetek le a parkba: csúszni! Kaja, cigi, mindenféle szar aznapi elintéznivaló jutott eszébe, s bár titkolni akarta, harminc körül egyre idétlenebbül érezte magát, hogy ott szlalomozik a kiskrambók között, s mutogatja nekik a kunsztokat, mint egy tanár bácsi. Persze nagyon tisztelték, de ha egyszer eltaknyol, gondolta, akkor biztosan kiröhögik. Mint valami görbelábú nagypapát. A Steve Caballero meg tudta csinálni. Ő lett a deszka matuzsáleme. Most utánozza!? Húsz év múlva lesz annyi idős, mint most a jó Stevie boy. Hát ő ezt nem bírja kivárni… Ekkor valami fölrobbant Harold fejében. Jól ismerte, s már nagyon vágyta az érzést, amit a cucc váltott ki benne. Elvigyorodott, s a pupillái kitágultak. Hirtelen mindent látott, amit akart. Szivárványszínű fény, s ezernyi alak úszott körülötte. Hunter fölemelte a jobb karját, hogy megérintse az egyik fölötte lebegő szőke nő selyemruhájának a szegélyét. Ne menj el, maradj, suttogta. A nő rámosolyodott, és intett neki, hogy kövesse. Hunter föltérdelt, indulásra készen, mintha deszkára akart volna pattanni, és közben a sokaságban gyönyörködött. Mennyi szép ember! Hosszú köntösöket, csúcsos süvegeket, fátylakat, fura, fölkunkorodó csukákat, csipkés, külön-

leges, eladdig még sohasem látott színű és formájú ruhákat viseltek. Hunter föltápászkodott, hogy elinduljon, azok meg félre húzódtak, mintegy utat nyitva neki. A közöttük támadt résen egy távoli teret látott, ahol tűz fénye lobbant, és Hunter a lángokat figyelve arra gondolt, hogy ez a mozgás valahonnan nagyon ismerős neki. Igen, talán úgy kellene tovább nőni, növekedni: föl az égbe, mint a lángok. Így aztán, mint ahogy mindig is vágyta, megérinthetné, átölelhetné a felhőket is. Közben eszébe villant, hogy a tűznek pont olyan a színe, mint a fotón az ő kólás sapkájának. A vérvörös lángok közül ekkor váratlanul egy szikra pattant az égre, s mint valami csillag, nem, inkább, mint egy meteor villámgyorsan növekedve megindult felé, és amikor odaért hozzá, Hunter belé kapaszkodott, s együtt száguldottak tovább, bele a végtelen univerzumba. Ilyen boldogságot, még sohasem érzett. Elengedte a meteort, hogy egyedül szárnyaljon, pont úgy, ahogy a deszkával tette. Ám akkor váratlanul zuhanni kezdett, iszonyatos súly húzta le a mélybe, ami a mellkasában növekedett. Végül aztán ránehezedett, és olyan erővel nyomta, amit már nem bírt elviselni. Fölnyögött, kétségbeesetten fölemelte a fejét, és kitárta a karjait, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Ujjai a lepedőt markolászták, a deszkát kereste, hogy újra ráugorjon, s elmeneküljön. De már egy csepp ereje sem maradt. Hanyatt fekve még látta, hogy fölborult deszkájának a kerekei sebesen tovább pörögnek. Aztán egyre lassulva, szinte egyszerre álltak meg, pont abban a pillanatban, amikor a szíve is.